

Vážení rodiče,

známý pedagog Marek Herman vydal svou novou knihu.

Osobní zkušenosti ze svého života doplněné o příběhy z jeho dlouholeté praxe vedou k odhalení tajemství spokojeného, vyrovnaného dítěte i jeho rodičů.

Nabízím pár myšlenek z knihy, které pomáhají vytvářet šťastnou rodinu, tedy to...

„...když žena je královna a muž je král!“

Stanislava Korcová

„vyzdatnit, musíte je vyzdatnit!“

(str. 30) aneb jak je to s dokonalou péčí urputných rodičů a láskyplnou hrubostí v mateřských školách.

„Rozmáhá se nám tady takový nešvar: rodiče, kteří se rozhodli, že pro svoje milované děti udělají maximum, úplně všechno, a když to půjde, tak ještě něco navíc! Všechno koupíme. Všechno uděláme. Jsme tady s tatínkem jenom pro tebe, myšičko, víš? Přejeme si abys byla šťastná, víš? Jsi šťastná?“

Tenhle přístup z dětí vyrábí nesamostatná jelítka a mimoně.

Jsou povolené. Rozblemcané. Ztracené.

Chceš si číst? Ona neví. Budeme si hrát? Neví. Půjdeme ven? Neví. Tak co bys chtěla?

Nevím, protože mám všechno přímo pod čumákem. Jsem malý bobek ztracený **v dokonalé péči svých urputných rodičů.**“ (str. 30., 31.)

„chudáci děti“ (str.31.)

„Když takové děti nastoupí do školky, jsou jak bludní Holanďani. Chodí od ničeho k ničemu. A proč to musím dělat? A musím tam jít? Proč bych se měl snažit? V dobrých školkách na to mají medicínu: láskyplnou hrubost. Zpočátku chutná trošku hořce, ale funguje! Láskyplná hrubost znamená, že nestojíte dětem věčně za zadkem, ale spíše je necháváte, aby si poradily samy. Důvěřujete jim, že zvládnou, co bude potřeba. Neřešíte za ně každou maličkost. Neumetáte cestičku. Nesnažíte se s nima mluvit jak hotentoti, co furt do aleluja zjišťují ty pocity. A z každého prdíku neděláte vědeckou konferenci.

Děti láskyplnou hrubost pochopí a začnou fungovat, protože vaše důvěra rychle přeskočí na ně. Začnou ochutnávat svět. Líbí se jim to. Ponoří se do činností. Jsou odvážnější. Nefňukají. Mají chuť objevovat. Dělalí pokroky, protože přirozeně čelí životu.“ (str. 32.)

Čím to asi bude?

„A nebude to tím, že dobrá školka dětem nabízí normální svět? Že se v něm od rána do večera všichni nesnaží přetřhnout jenom proto, abych byl šťastný. Že si tam musím poradit hlavně **já sám**. Občas musím počkat, protože všechno nedostanu hned. Něco si musím odříct, protože to nedostanu vůbec.

samé zdravé věci

Děti se tohle všechno naučí. Jsou spokojené. Rochní se v tom. Protože přesně takhle ochutnávka je připraví na to, co je v životě čeká: vždycky všechno nebude jenom po mém a děsně žůžomůžo.“ (str. 33.)

A jak na to doma?

„Takže, milí rodiče, je to prostě na vás!“ (str. 34.)

„Jestli chcete, aby se jim v životě dařilo, musíte je vyzdatnit!

Dát jim pravidla a řád: tady to začíná a tady končí, to jsou mantinely a hranice, přes to vlak nejede.

Dát jim pravidelný rytmus: každé mládě potřebuje jistotu, že u nás se to vždycky dělá jako vždycky.

Dát jim povinnosti: každé mládě potřebuje být užitečné, začínáme ve třech letech.

Dát jim možnost pomáhat: každé mládě se potřebuje naučit, že aby doma bylo dobře, musí přispět.“ (str. 35.)

A proč vlastně?

„Protože tím **klíčem** ke spokojenému životu je **samostatnost**.

Prvotním cílem celé výchovy je samostatnost.“ (str. 36.)

A co dalšího zajímavého si můžete přečíst?

Krásné vysvětlení role táty naleznete také například v kapitole „co to znamená, když chlap hraje větrníka“ (str. 82).

„kde mám, sakryš, ty ponožky?“ (str. 132). Pár řádků o tom, jak dětem stále posluhujeme...

O kráse drobných okamžiků se společně můžete zamyslet v kapitole „BBC a pyžamko na sněhu“ (str. 146).

... a spousta dalšího čtení, které může pomoci vysvětlit spoustu věcí...